

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 2. Quænam cadant sub sigillum confessionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Alterius confessionem in sua aperire non potest.

Sequitur Secundò: Sacerdotem non posse in confessione sua aperire peccati, quod alijs ei confessus est: quod est contra Gabrielem & Dom. Sotum. Sed est certa sententia, & communis. Ratio est, quia integritas confessionis non est servanda tam strictè, quàm hoc secretum: nam multis casibus licet non integrè confiteri, vt supra qu. 9. art. 2. dub. 1. dictum est: non tamen licet secretum confessionis patefacere.

Post absolutionem ne quidem ipsum penitentem moneat.

Sequitur Tertio: Confessarius post absolutionem, non posse amplius de peccatis confessis penitentem, sine eius venia, rogare aut monere: quia iudicium illud iam transactum est. Potest tamen Confessarius in confessione posteriore penitentem interrogare de peccatis confessionis prioris: quia verfat in eodem foro.

DVBIVM II.

Utrum Sacerdos extra confessionem possit interdum vti scientiâ ex confessione parvuli saltem ad gubernationem?

Afirmatiua sententia est fere omnium, & illustratur.

Respondent fere omnes Doctores, posse modo id ita circumspectè fiat, vt nec directè, nec indirectè moueatur alijs suspicio, aliqua peccati penitentis; & alioqui immineret penitenti, vel alteri magnam aliquod periculum.

Explicatur Primò: Si Superior ex confessione cognoscat penitentem esse omnino ineptum ad officium quod gerit, vel etiam perniciosè administrare, potest eum postea officio priuare, si ad nutum auferri potest: secus verò, si officium est perpetuum, vel definiti temporis.

Secundò: Si agatur de electione, possum negare meum suffragium, presertim secretum, ei, quem ex confessione cognoui indignum.

Tertio: Si habeam famulum furem, idque ex confessione cognoui, possum ei non credere pecunias, vel etiam à me dimittere, modo aliam iustam causam possim prætere.

Verum contraria sententia est valde consentanea dignitati huius iudicij: decet enim, vt eâ scientiâ, quâ accepit in illo secretissimo tribunalij, vbi penitens illi tanquam Deo loquitur, nõ vtatur extra illud tribunal ad rerum humanarum directionem. In hanc sententiam inclinat Henricus Quodl. 8. qu. 29. & 31. Et confirmatur: quia vti hæc scientiâ in opere externo, est secretum confessionis per effectum suum patefacere. Neque satis esse videtur, quòd hoc non possit ab alijs animaduerti; quia saltem nõ retinetur in animo occultu. Accedit; quòd sic maior erit libertas penitentibus, qui alioquin sæpè non audebunt se aperire, metuentes aliquod incommodu ex vsu eius scientiæ. Vnde patet non deesse rationem, cur id ita à Christo posset præcipi. An autè reipsa præceperit, non satis constat. Certè Clemens VIII. A. 1592. die 26. Maij edidit decretum, quo præcipit Superioribus Regularium, vt diligentissimè caueant, ne eâ notitiâ, quam in confessione de aliorum peccatis habuerunt, ad exteriorem gubernationem vtantur.

Negatiua tamen & rationi, & Clementi VIII. videtur conformior.

Aliquando superiores tenentur vti eâ scientiâ.

Posset tamen incidere casus, in quo Superiores eâ scientiâ tenerentur vti: quia contraria sententia est probabilis. Nec Ius humanum potest efficere, vt sententiâ probabilis non possim vti, quando id necessarium est ad ingens malum impediendum. Vide D. Thomam hic ad 1. & 4.

ARTICVLVS II.

Quenam cadant sub sigillum confessionis?

Respondet & Dico Primò: Directè sub hoc sigillum cadunt omnia peccata mortifera in genere, & in specie; & omnia venialia in specie: indirectè verò omnia ea, quæ possunt ducere in notitiam peccati penitentis. Est certa, & communis Doctorum, Ratio est: quia quicquid est materia confessionis, id omne per sanctitatem huius Sacramenti veluti consignatur, ne possit reuelari; & consequenter omne id, vnde peccatum penitentis posset coniectari, quod non sit peccatum, hoc colliguntur varij casus, vt videre est apud Nauarrum. Primò: Violari hoc secretum, si quis dicat, Iste mihi confessus est mendacium, in eo sum, vel animi distractionem, &c. Imò id esset peccatum mortiferum. Neque leuitas materia excusât, vt rectè Nauarrus, Sotus, & alij docent: quia fit horribilis iniuria huic sacro sigillo; sicut in iuramento assertorio leuitas materia non excusât. Nò tamen violat sigillum, qui dicit in genere, Iste mihi confessus est peccata venialia; nam per ipsam absolutionem, hoc implicite dicit.

Omne peccatum, & omne indicens in eius cognitione cadit sub sigillo.

Calus varij, quibus violatur sigillum.

Secundò, Esset contra sigillum, si peccatum tertia persona, quod penitens confitendo explicuit, aperiret. Ratio est: quia hoc etiam sub sigillum cadit, quando à penitente tanquam circumstantia sui peccati refertur: secus verò, si omnino impertinetur sit ad peccatum penitentis, & non dicatur vt circumstantia.

Tertio, Violari sigillum, si quis dicat, In tali monasterio, vbi confessiones audiui, sunt multa peccata: nam est persona non exprimat in particulari, tamen exprimit communitatem, quæ non ita magna est, quin de multis possit haberi suspicio in particulari. Secus, si quis dicat, In tali ciuitate aut regno: quamuis & hoc malè dicatur, presertim de ciuitate.

Quarto, Est Ioannes Medina q. 47. & Adrianus qu. vlt. de Confessione, putent licitum dicere de peccatore publico, Hic mihi confessus est sua publica peccata, verius tamen videtur, non licere; vt docet Nauarrus in Capit. sacerdos, num. 62. tamen est non reuelat peccata absolute, reuelat tamen secretum confessionis, seu peccata, quatenus in confessione sunt detecta. Videtur tamen non esse mortiferum: nam hoc ipso, quo illum absoluit, implicite testari videtur, illu sua publica peccata confessum, quamuis non necessariò hoc indicet.

Quinto, Violat sigillum, qui dicit, Iste mihi est confessus, sed eum non absoluit, quicquid dicat Caietanus: quia vix vnquam absoluit negatur, nisi ob impenitentiam, vel casum referuatum.

Dico Secundò: Defectus naturales, & aliæ imperfectiones, quæ neque sunt peccata penitentis, neque peccatoru circumstantia, non cadunt proprie sub obligatione huius secreti. Ratio est: quia horum narratio facta à penitente in confessione, nullo modo pertinet ad confessionem, seu ad iudicium huius tribunalis; sed est illi merè extrinseca: ergo confessionis secretum nõ consignat ea. Tenetur tamen Sacerdos iure naturali secreti, & ad vitandum scandalum, hæc tacita tenere.

Defectus naturales & similia non cadunt sub sigillo.

DVBIVM.

DVBIVM.

An ea peccata, quae quis confitetur sine proposito emendationis, cadant sub sigillum confessionis?

10
Si penitens nolit absolui.

Si velit ab solui, sed non abstinere.

Respondeo & Dico Primò: Si ille non accedat animo consequendi absolutionem virtute Clauium, sed solum animo decipiendi Confessarium, vel pertrahendi in suam sententiam, vel petendi consilij, non cadunt eius peccata sub obligationem huius secreti. Est communis DD.

Dico Secundò: Si bono animo accedat ut se Clauibus subijciat, & absolutionem consequatur, etiamsi nolit abstinere, cadunt tamen eius peccata sub sigillum confessionis. Est communior sententia Doctorum. vide Nauarrum Capitulo, Sacerdos, num. 120. & sequentibus, ubi plurimos pro hac sententia citat contra Panormitanum, Ancharanum, & quosdam alios Canonistas: & contra Alexandrum Halensem, Angelum, & Siluestrum, qui tenent peccatum quod committendum est, posse reuelari; id est, quando Penitens habet firmum propositum committendi peccatum, quod confitetur.

Probatur nostra sententia: Quia, ut confessionis secretum obliget, non requiritur, ut confessio sit valida: sic enim latissima ianua pateret Sacerdotibus reuelandae confessionis; sed sufficit, ut penitens bona fide confiteatur, seque subijciat Clauibus Ecclesiae, ut ab illo absoluaatur, quamuis fateatur se ita ad illud impelli, ut non possit abstinere. Sic enim interdum faciunt peccatores, qui necessitate quadam sibi videntur ad peccatum impelli, & dolent, rogantque Deum, ut ignoscat. Vide plura apud Nauarrum.

ARTICVLVS III.

Vtrum solus sacerdos obligetur sigillo Confessionis?

11
Praeter confessorem varij obligantur sigillo.

1. Malignè auscultantes.

2. Fornicatio audientes.

3. Interpretes

12
4. Is cui confessio nefarie aperuit.

Respondeo: Non solus Sacerdos, sed etiam omnes alij, qui norunt peccata confessa ex ipsa confessione, obligantur sigillo confessionis. Ratio est: quia quatenus solum ex confessione innotescunt, eatenus sunt sacro illo sigillo obfignata, ita ut sine sacrilegio non possint aperiri. Confirmatur: quia res ad quemcumque transit, cum suo onere transit. patet in hypotheca: sed peccata cognita in confessione habent illud onus: ergo.

Vnde sequitur Primò: Teneri eum, qui malignè auscultauit confidentem.

Sequitur Secundò, Etiam eum, qui casu & sine culpa audiuit: ut recitè Nauar. cap. 8. Enchiridij: quod est contra Dom. Soto. Ratio est: quia iste non nouit nisi ex confessione, & res cum suo onere transit.

Sequitur Tertio, Etiam interpretem, quo penitens utitur in confitendo; ut omnes docent praeter Sotum: sed est eadem ratio.

Sequitur Quarto: Etiam eum, cui confessio à Sacerdote nefarie fuit patefacta; ut communiter docent Doctores: quod est contra Medinam qu. 46. Ratio est: quia hic non nouit, nisi ex confessione. Cum enim Sacerdos reuelans non sciat, nisi ex confessione, censetur etiam is, cui inique reue-

latur contra penitentis voluntatem, tantummodo ex confessione scire. Hinc si iudex à Sacerdote sigilli violatore audiisset hunc commississe homicidium, non posset villo modo ex hac cognitione contra reum procedere. Imò si aliquem condemnasset ad mortem contra iuramentum testibus, deberet illud absolueri, ubi intelligeret totam accusationem vel delationem ex confessione reuelata ortam esse. Quae est communis sententia Doctorum. Vide Sotum dist. 18. q. 4. a. 5. sub finem.

Secus verò est, si concessu penitentis Sacerdos illi dixisset: tunc enim ille non teneretur sigillo confessionis; & in hoc casu sententia Medinae vera est. Ratio est: quia hoc perinde est, ac si ipse penitens dixisset illi tertio extra confessionem. Nec obstat quòd penitens concesserit solum hac conditione reuelari peccatum illi tertio, ut ille eodem iure teneretur peccatum sic reuelatum silentio comprimere: quia non potest penitens imponere obligationem sigilli confessionis, ubi ex natura rei non est. Non enim ex conuentione aut voluntate partium pendet hæc obligatio, sed ex natura rei. Vnde etiam Doctor, quem penitens consulit vel permissu penitentis Confessarius, non teneretur sigillo confessionis, etsi Nauarrus & quidam alij contrarium sentiant. Neque valet hic ratio Nauarri, Res transit cum suo onere: quia ille Doctor non accipit cognitionem peccati, uti confessione signatur, sed ut per penitentem extra confessionem patefacti. Nam cum Sacerdos refert illud ex consensu penitentis, perinde censetur, ac si ipse penitens extra confessionem referret.

Non tamen confitarius vel doctor.

Sequitur Quintò: Teneri hoc sigillo eum, qui se gerit tanquam Sacerdotem, cum non sit, & sic audit confessiones. Ita Paludanus, Sotus, Gabriel dist. 21. & Adrianus qu. vltimà de Confessione. Ratio est: quia peccatum illi innotescit ex confessione, quae ex vera & prudenti intentione penitentis est sacramentalis, & ordinatur ad absolutionem potestate Clauium impetrandam. Nec refert, quòd decipiatur circa personam, cui confitetur: nam est solum deceptio facti, quae facile in prudentissimum cadere potest, nec impedit quòd minus sit vera & prudens intentio Sacramenti; quare confessio illa debet censi sacramentalis.

Suppositus confessor.

Sequitur Sextò: Non teneri hoc sigillo Laicum, cui aliquis in extrema necessitate confitetur, quidquid dicat Nauarrus cap. 8. num. 7. & quidam alij. Ita sentit Sotus, dist. 18. q. 3. art. 5. & insinuat D. Thomas hic in Corpore. Ratio est: quia confessio, quae illi fit, non est sacramentalis; non enim ordinatur ad sacramentalem absolutionem. Quòd si penitens adeo sit rudis, ut putet eam esse verè sacramentalem, fallitur aperte in iure diuino; & perinde est ac si putaret etiam esse Sacramentum, dum se aperit Doctori ad habendum consilium.

13
Non tenetur laicus cui ut laico confiteris.

ARTICVLVS IV.

Vtrum ex consensu penitentis possit Sacerdos aperire, quae audiuit in Confessione?

Quidam putant non posse, nisi penitens extra confessionem rursus narret peccatum. Ita Scotus, Durandus, Gabriel, & Maior dist. 21.

14
Quidam negant.

Yyy ij

Scd